

Bátyityné Tóth Terézia vagyok. Kalocsán születtem 1963. 07. 21.-én. Édesapám Tóth Imre, szakmunkás volt, jelenleg nyugdíjas. Édesanyám Hugyecz Mária postai dolgozó volt, ő is már nyugdíjas.

Általános iskolai tanulmányaimat Kalocsán az Eperföldi Ált. Iskolában végeztem, majd a Kereskedelmi Szakközép Iskola élelmiszer szakán fejeztem be tanulmányaimat. Jelenleg a Lapker Zrt-nél területi képviselő vagyok.

A családban semmi hagyománya nem volt a néptáncnak, de már kicsi leányként piros papucsért könyörögtem édesanyámnak. Mikor végre megkaptam, nagyon büszkén jártam benne, és tetszett, ahogy kopogott a járdán. Sajnos szüleim nem tudták biztosítani nekem, hogy néptáncra járjak, de kicsi gyerekként szívesen néztem az utcán felvonuló táncosokat. Régen a lakodalmakban még fellelhető volt a hagyományos népviselet, amely mélyen az emlékeimbe rögződött.

1982-ben férjhez mentem, férjem Bátýity János. 1983-ban megszületett Szilvia lányom, 1991-ben pedig Péter fiam. Amikor gyermekeim már nagyobbak voltak, együtt mentünk olyan rendezvényekre, ahol néptáncosok léptek fel. A Duna Menti Folklór Fesztivál minden eseményén részt vettünk, és ezek az élmények ébresztettek rá, hogy nekem is meg kellene próbálnom, hátha én is el tudom sajátítani a tánclépéseket.

1992-ben jelentkeztem a Hagyományörző Népi Együttesbe, melynek vezetője Bencze Károlyné volt. Saját magam nem gondoltam volna, hogy ilyen gyorsan és könnyen tudom megtanulni a lépéseket. Ezután már nagyon komolyan vettem a próbákat, igyekeztem minél több koreográfiát megtanulni, elsősorban kalocsait. Több jó koreográfus is tanított más tájegységek táncaira. (Szűcs Béla, Illés Gábor, Illés Zoltán, Rostás Rudolf).

A táncosok összekovácsolt közösséget alkottak, nagyon jó barátságok köttettek, amelyek a mai napig is tartanak. Igaz barátokra is itt tettem szert.

Az első külföldi utam Franciaországban volt, ezt még több követte: Törökország, Németország, Szlovákia, Észtország, Spanyolország, Románia. Mindenhol büszkén viseltem a kalocsai népviseletet. Jó érzés volt a sok taps és megbecsülés, amelyet ilyenkor kaptunk. Soha nem éreztük fárasztónak ezeket a fesztiválokat, pedig volt, ahol több órás műsort adtunk. Nem volt nehéz, mert együttes vezetőnk felkészített bennünket ezekre.

Amire nagyon büszke vagyok, hogy sikerült az autentikus cigánytánc lépéseit úgy megtanulnom az adatközlőktől, hogy ma már a csoportban én tanítom a cigánytáncot.

A családom segítségére mindig számíthatok, mivel férjem munkája közben – ha régi szállások faluiban jár – mindig régi ruhadarabok után kutat. Így jelenleg sok szép ruhám van, amely hozzájárul ahhoz, hogy mindig elismerő szavakat kapunk a zsűritől viseletünkre.

2005-ben Bogyiszlón Fülöp Ferenc díjat nyertünk táncos párommal. Jelenleg is a Kalocsai Hagyományőrző Népi Együttes tagja vagyok, amely Bencze Károlyné vezetése alatt hatodszor kapta meg a KIVÁLÓ minősítést, a Muharay Emlékplakettet és utána a Muharay-Díjat. Az együttes megalakulásának 40. évfordulóján az ünnepi műsor keretében Dr. Hiller István miniszter úr Miniszteri Elismerő Oklevelét vehette át vezetők.

A mai napig nagyon szívesen veszek részt Falu-napi műsorokban, és örülök, hogy a Muharay Elemér Népművészeti Szövetség igényli és lehetővé teszi a Fülöp Ferenc-díjasok fellépését Antológiákon, Táncháztalálkozókon és különböző országos rendezvényeken.

Valóban igaz, hogy a néptáncot csak szívvel-lélekkel lehet csinálni!

2008. április